

Efter at have truffet beslutningen den 10. oktober om, at Statsministeriet, Kulturministeriet og PET skal sørge for at orientere Rushdie om aflysningen og det videre forløb, orienterer statsministeren slet ikke kulturministeren om, at hun er tiltænkt en aktiv rolle i sagen. Hun opdager det først sammen med os alle sammen, da hun hører om skandalen i Radioavisen torsdag den 31. om aftenen. Og nu kan en dansk minister pludselig godt finde Rushdies telefonnummer! »Havde man dog bare ringet til mig fra starten«, sukkede Rushdie den 1. november. Men det gjorde man ikke. Og nu bliver De mere forvirret: Man gjorde det ikke, fordi man forbedrede en falsk melodi. Derom handler næste afsnit af »Skum«.

Den falske melodi var forklaringen til Rushdie og offentligheden om, at man ikke havde ressourcer til at beskytte Rushdie under hans ophold i København. Det var den første forklaring, som justitsministeren gav på tv den 31. oktober om aftenen med ordene: »Vi er nødt til at se på, hvilke ressourcer der er til rådighed«. Da politiet straks efter afviste denne begrundelse, forsvarede statsministeren og justitsministeren i Folketingets spørgetid den 6. november vildledningen af offentligheden med, at denne forklaring havde man været nødt til at give, for det var nu engang den, Rushdie havde fået, og at man ikke kunne rette pressemeddelelsen.

Nuvel, men man rettede nu alligevel i den. Er De forvirret? Så læs blot de forskellige meddelelser til pressen og Rushdie. De er nemlig ikke identiske. Tværtimod giver de to modstridende forklaringer, hvilket viser, at nogle altså kunne rette i meddelelserne. Den eneste, der ikke tænkte på at rette i dem, var såmænd statsministeren, og han skulle nok have gjort det. Selv om statsministeren begrunder den senere orientering af kulturministeren, der fandt sted den 21. oktober, med, at pressemeddelelsen jo først skulle udarbejdes efter beslutningen den 10., så forelå meddelelsen faktisk allerede den 15. oktober, og den var godkendt i Statsministeriet og i Justitsministeriet.

I dette udkast skriver man, at der er en så stor sikkerhedsrisiko, at »det ville kræve så omfattende sikkerhedsforanstaltninger, at det ikke findes forsvarligt at gennemføre besøget som planlagt. Der er i forbindelse med denne beslutning tillige taget hensyn til den aktuelle politimæssige situation i Danmark.« Dette er den falske melodi for fuld udblæsning, og den skrives af Statsministeriet med accept i Justitsministeri-

et. Men nu ved vi, at argumentet er forkert, eftersom politicheferne Ivar Boye og Per Larsen har afvist, at de ikke havde ressourcer og evner til at klare sikkerhedsopgaven.

Det er denne falske begrundelse, Rushdie modtager på et brev uden hoved og hale, og som gør ham vred, for der står jo, at man ikke vil afsætte de fornødne ressourcer. Der står faktisk: Det er du ikke værd, kammerat Rushdie. Det var denne meddelelse, der lå til grund for statsministerens samtale med kulturministeren den 21., hvor han altså kunne have standset den falske melodi, for den kunne jo skrives om.

At den kunne skrives om, fremgår nemlig af den pressemeddelelse, som Statsministeriet den 31. oktober får Justitsministeriet til at udsende, selv om den ikke er skrevet i Justitsministeriet. Her står nemlig det stik modsatte. Her står, at det »trods omfattende sikkerhedsforanstaltninger ikke vil være forsvarligt at gennemføre besøget som planlagt«. Her står altså: Uanset ressourcerne kan det ikke gennemføres sikkerhedsmæssigt.

Det er to forskellige forklaringer, der strider mod hinanden. Den ene på engelsk, den anden på dansk. Er De forvirret? Så vent til næste afsnit af »Skum«, der handler om ansvaret for al den vildledning og alt dette klokkeri.

Justitsministeren fejlinformerer offentligheden straks den 31. oktober, og han fejlinformerer Folketinget den 6. november, og han er selv hele tiden fejlinformeret eller underinformeret. Alligevel påtager han sig loyalt ansvaret for beslutningen, mens statsministeren over for offentligheden blot nøjes med at sige, at han var orienteret. Det er nu noget, man bliver af andre. Man er normalt ganske velorienteret om sine egne beslutninger. Så når man siger orienteret, er det, fordi nogle har foretaget sig noget, man er blevet orienteret om.

Statsministeren bliver – læs bare referatet fra spørgetiden – overordentlig hidsig i Folketingets spørgetid i onsdags, da han bliver bedt om at besvare, på hvilket niveau i regeringen justitsministerens beslutning om at forbyde Salman Rushdie adgang til Danmark er godkendt. Det var Enhedslistens spørgsmål, de opretholdt det ikke, og jeg overtog det, men det fik jeg ikke noget ud af, for statsministeren besvarede slet ikke spørgsmålet, men nøjedes med at få et anfald af hidsigthed.

Der gik efter den 1. november 5 dage, mens først justitsministeren, så politiet og siden PET blev ristet offentligt, før statsministeren – først